

BEATRICE HOLDON

MĂRGELUȘA,
CEA MAI RĂSFĂȚATĂ
DINTRE PRINȚESE

Poveste pentru copii

Iubesc toate florile, dar în special pe cele albe.

Pe la 10 ani am copt primele dulciuri: niște strudele cu mere și cornulețe. Au ieșit tari ca piatra. Nici până azi nu am înțeles de ce.

Deși am fost un copil rușinos, am avut întodeauna vise mari. Așa că a trebuit să-mi înfrâng cumva timiditatea ca să îmi pot îndeplini aspirațiile!

Când mă plictisesc de hăinuțele mele, le dau un suflu nou decorându-le cu mărgelușe, dantelețe, volănașe sau paiete.

Beatrice Holdon

MĂRGELUȘA, CEA MAI RĂSFĂȚATĂ DINTRE PRINȚESE

Pe un tărâm îndepărtat, trăia un împărat mititel de statură, grăsunel și sprâncenat, cu năsul rotunjit ca un merișor sălbatic ce stătea să dea în pârg, cu obrăjori carnoși, într-unul cu o gropiță, că părea să zâmbească mereu. Pielea îi era curată și strălucitoare, însă când îl copleșeau grijile devenea negricioasă ca pământul. Era drăgălaș la vedere; oamenii îl alintau Măslinuță.

Dacă se mai îmbolnăvea și el, se albea la față ca varul! Atunci îi spuneau Bob de Orez. Împăratul se străduia din răputeri să-și ascundă sufletul blajin și cald. Era convins că de s-ar comporta așa cum pe drept îi era firea, toți cei din Regat nu i-ar mai da ascultare, nu ar mai munci cu vrednicie, iar împărăția lui s-ar destrăma.

Dar aceștia nu erau deloc nătăfleți! Îl ghiciseră pe împăratul lor minunat, tocmai de aceea nutreau pentru el respect și simpatie. Îl binecuvântau cu voce tare dorindu-i sănătate. Iar când se întâmpla să mai ronțăie câte o măslină pe la mesele lor, își aminteau de el slăvindu-l drept Măslinuță. Dar numele lui cel adevărat era Ommy. Într-o vreme, la începuturi i se spunea chiar Omuleț și ar fi putut avea legătură cu statura lui foarte mică! Proprietățile pe care le dobândise de la tatăl său erau vaste. Întreaga lui avuție număra: 153 de țări, 2142 de munți, 800 de lacuri, 4 mări, 873 de dealuri și 10.000 de câmpii...

Era vestit în întreaga lume pentru frumusețea locurilor pe care le stăpânea. Având o împărăție atât de întinsă, era mai tot timpul plecat cu treburi, dar când își încheia călătoriile, revenea cu dragoste și era primit cu mare fast în orașelul lui preferat înțesat cu străzi curate și căsuțe drăguțe, îngrijite, ce aveau obloane în diferite culori pe la ferestre, astfel că i se pusese numele de Orașul Colorat. Aici de altfel își ridicase Împăratul Măslinuță Palatul Regal. Avea la Curte tot felul de slugi și slujnicuțe, grădinari, grădinărese, bucătari, bucătărese, fierari, vizitii, agricultori și tot soiul de alți supuși.

Trăia în bună pace cu vecinii, nici unul nici alții nefiind nevoiți să poarte lupte istovitoare. Totuși, exista un motiv pentru care se cam temeau de împăratul Ommy... Din aceeași pricină se făcea el tot mai des negru la față de supărare... însă despre acestea, un pic mai târziu.

Soția împăratului era la fel de arătoasă, micuță, rotunjoară și drăgălașă ca și el, avea același suflet bun și cald. Numele ei era Oma. Deoarece și pe ea poporul o privea cu simpatie, i se mai spunea Dulce Acadea.

Împăratul Măslinuță și Împărăteasa Dulce Acadea aveau o fată. Copila aceasta nu le semăna deloc! Pe cât erau ei de rotofei, pe atât era ea de mândră, neasemuit de frumoasă și de zâmbitoare. Bucăți de cer senin pluteau în ochii ei, zmeurici în obrăjori, pulberi strălucitoare de sidef răspândite de vânt pe chipul ei delicat. Părul ruginiu odihnea vălurit pe umeri ca o prea dorită curgere caldă și neastâmpărată de ciocolată, pe buze un surâs vioi ca zborul vesel de rândunică. Întâmpina pe oricine cu grație, glăsciorul ei – cântec melodios, îndemna la vorbă dulce bucurând astfel auzul cu un susur limpede și mângâietor. Pe micuța fată de împărat o chema Sabina. Deși avea parte de toată dragostea și de toată grija din partea părinților dar și a celor de la Curte, nu era văzută cu ochi buni de

împărații din vecini care își țineau la distanță fiii să nu cumva să se îndrăgostească de ea și să o ceară de soție, întrucât i se dusesse vestea că e foarte răsfățată.

Poporul o alinta Mărgelușa și ei îi plăcea foarte mult alintătura. De altfel rugase într-o zi pe tatăl ei să dea o Hotărâre oficială prin care să fie recunoscută în toată lumea ca Prințesa Mărgelușa. Oamenii din Orașul-Colorat au fost foarte bucuroși să audă despre asta și se considerau cu toții nașii ei de botez.

Văzând ea cât este de iubită și de adorată și cum dorințele ei cele mai fierbinți i se îndeplineau cu foarte mare ușurință, Prințesa Mărgelușa a cam început să-și ia nasul la purtare. De la zi la zi, ea își dorea tot mai multe și mai multe și tot mai complicate lucruri, care însă, realizându-i-se într-o clipită, nici nu-și imagina cât era de greu pentru cei din jurul ei să-i facă poftele. Era mereu forfotă la Curte din această cauză, oamenii trebăluind în stânga și-n dreapta pentru răsfățurile Prințesei. Împăratul

Măslinuță și Împărăteasa Acadea se simțeau deseori mâhniți că Mărgelușa devenise atât de răsfățată. Dar, pentru că o iubeau mai presus decât însăși viața lor și nu-i doreau decât binele și fericirea, le trecea repede supărarea. Li se rupea inima să o pedepsească în vreun fel, întrucât pentru nimic în lume nu ar fi suportat să o vadă pe fată supărată.

Însă, pentru că nu mai erau atât de tineri și nici prea în putere ca să alerge de colo până colo și în toate zilele pentru mofturile fiicei lor, Împărătesei Acadea i-a venit ideea să o mărite!

Dar credeți că avea cine să o ia de soție când toți tinerii prinți învecinați fugeau de ea? „De s-ar căsători și ar ajunge la casa ei, Mărgelușa ar deveni mai cumpătată”, gândea împărăteasa. Foarte frică îi era acesteia ca într-una din zile Mărgelușa să nu le ceară chiar și Luna de pe cer ori Soarele, stelele! Ce s-ar fi făcut ei atunci? Cum i-ar mai fi îndeplinit astfel de mofturi? Cum să lase Pământul fără lună sau fără stele?